

stem ons influistert, dat het alles ijdel is, want dat er geen God leeft die het hoort. Ja dan, als het alles voor ons weggaat, en onze arme ziel als in een kluis beklemd zit, dan is het de vreeslijkste ure, als we zelfs niet meer bidden kunnen, maar met het gelaat in het stof gewenteld, meer morrend, dan smeekend uitroepen: Lamma Sabachtani — O! God waarom verre van U!

Maar hoor..... »Vrees niet, wees niet verbaasd, Ik help u, ook ondersteun Ik u met de rechterhand mijner gerechtigheid,... suizelt het dan zoo zacht en stil van uit den hooge, en het is of die eeuwige armen der ontferming zich reeds bewogen van onder die diepte, waar onze ziel in verzonk. Ziet, juist toen wij gevoelden, dat bijna alles, en dus nog niet alles, ons ontzonk, gaf de Heer ons nog een laatsten stoot, dat we in de eeuwige diepte nederstortten, en daarin juist het geloof terugwonnen, om, waar alles ons begaf, alleen aan den Onzienlijke ons te klemmen. Wij zochten naar ónze gerechtigheid, en de Heer toont ons Zijn gerechtigheid en zegt ons »die zal u steunen.” Wij meenden weg te zinken, maar Hij zegt »dat we zullen volharden.” Ik heb u gegrepen, o! Israël, mijn hand op u gelegd o, Jacob! Als een adelaar zijn jongen, zoo zal Ik u op vleugelen der liefde naar den Rotssteen dragen. Gij zult niet wankelen, want ik heb tot u gezegd: »Gij zijt mijn.”

Alleen in dat geloof is zaligheid Gel. Alleen de ziel, die in deze dingen leeft, smelt weg in aanbidding. Of is er een gedachte die meer aangrijpt, een ontferming die meer troost? Ziet toch, daar laagst gij neder, geworpen op de vlakke des velds, en die voorbij gingen